

kunne komme i Betragtning efter disse Regler. Det gjør mig meget ondt, at den høitærede Finantsminister lægger en saa overordentlig stor Bægt, som det synes, paa et saa lille og uskyldigt Forslag som dette, hvis der skulde vise sig Tilbøielighed i Rigsdagen til at gaa udenfor den strenge Retfærdigheds Grændse og komme disse særdeles lavt lønnede Lærere noget imøde ud over de Regler, hvorefter vi forøvrigt uddele Lønningstillæg. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at der ikke er Anledning til at rejse en saa stor Modstand mod dette Forslag, og jeg har ogsaa fremdeles det Haab, at den ærede Minister, naar der virkelig er Stemning derfor her i Thinget, heller ikke vil finde det saa uantageligt, som han for Liden synes at gjøre. — Jeg vil overfor den ærede Ordførers Ændringsforslag kun udbede mig en Forklaring. Jeg antager nemlig, at det er den ærede Ordførers Mening at ville foretrække det under Nr. 5 udenfor Ændringsforslaget fremfor sit Forslag under Nr. 87 b. (Ordføreren: Ja). Naar altsaa det er Tilfældet, vil jeg bede den ærede Ordfører at forklare, hvorvidt den Regel, at der kun maa kunne opnaas et Tillæg af indtil 20—25 pCt. af Lønningen, kun skal være anvendelig paa Lønninger paa under 800 Kr., eller om den agtes gjort anvendelig paa samtlige Lærere, der komme ind under Hovedposten. Bestemmelsen er knyttet til det Punktum, der handler om Lønninger under 800 Kr., men det kunde være tvivlsomt, hvorvidt det ikke vilde finde Anvendelse paa samtlige Lærere overhoved (Ordføreren: Nei, det kan ikke være tvivlsomt). Jeg tror dog, at at den ærede Ordfører maa give en Forklaring med Hensyn dertil. Dersom det er Tilfældet, at den Regel, som den ærede Ordfører her bringer i Forslag, kun skal gjøres anvendelig paa Lærere, der have under 800 Kr., vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at den mulig kan komme til at virke saaledes, at Lærere, som ere i den Stilling, at de have under 800 Kr., blive flettere stillede end Lærere, der have over 800 Kr., i Henseende til Beregningen af Dyrtidstillæget, thi Muligheden er ikke affaaeren derved, at Lærere, der have over 800 Kr., ifølge de almindelige Regler kunne faae over 20, og 25 og 30 pCt., henholdsvis i de forskjellige Aldersklasser (Ordføreren: Muligheden er affaaeren!) Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører vil kunne bevise, hvad han der siger; men hvis han har Ret, vil det Tilfælde kunne indtræde, at Lærere, der have over 800 Kr., ville blive gunstigere stillede end Lærere, der have under denne Løn. Naar, stor Forskel kan det ikke blive, og jeg tillægger det naturligvis ikke nogen saa overvættets stor Betydning; det er altid bedre at faae Bestemmelsen med den ærede Ordførers Ændringsforslag, end at den ganske skulde udgaa. For mit Bedkommende ser jeg imidlertid ikke tilstrækkelig Grund til at stemme for noget af For-

slagene, men henstiller til det høie Thing, hvilket af dem man vil vælge.

**Sjær:** Det var Ord, jeg tror at sige, angaar Forslaget om Dyrtidstillæget. Jeg maa tilstaa, det undrer mig, at der ikke har kunnet skaffes et Flertal tilveie her i Salen for det Forslag, der var stillet ved anden Behandling og som nu findes under Nr. 84; jeg forundrer mig derover, thi jeg vilde have fundet det i høi Grad rigtigt, om de, der i denne Sal eller i Finantsudvalget høre til Venstre eller kalde sig Demokrater, havde stillet Forslag om, at intet Dyrtidstillæg skulde gives nogen Embedsmand. Jeg er nemlig ude af Stand til at forstaa, at man kan paaberaabe sig Dyrtidstillæg for de Nydende, for Embedsmændene. Jeg paastaar tværtimod, og jeg er vis paa, jeg har Ret, og at ikke Mange kunne modsig, at det er for Yberne, at der er Dyrtid. Hvorledes man kan kalde det Dyrtid for de Nydende, efterat i de sidste halvandet Aar eller i alt Fald i det sidste Aar Priserne paa Livsfornödenhederne ere faldne med omtrent det Halve, og der er Udfigt til, at de kunne falde mere endnu, forstaaer jeg, som sagt, ikke. Jeg skal slet ikke tale om, at der ikke er de mest glimrende Udfigter til, at vi gaa et frugtbart Aar imøde; i alt Fald fra min Egn hører man ikke Liden Klage, og det begrundet Klage. Jeg siger derfor, at jeg vilde have fundet det rigtigst Intet at give; men da man ikke engang har kunnet faae vedtaget ved anden Behanding det nævnte Forslag, har det ikke kunnet falde mig ind at stille Forslag derom, da jeg dog kunde sige mig selv, at det ikke vilde blive vedtaget. Grunden, hvorfor jeg især begjærede Ordet, er de Udtalelser, vi hørte fra det ærede Medlem for Præstø Amtets 1ste Valgkreds (Scavenius). Jeg har i tidligere Dage ligesom nu lagt nøie Mærke til, at, naar man staar foran en Revision af Lønningsskoven, er man meget omhyggelig for at fortælle os, at vi ikke skulde lade os paavirke af Sligt. Det er ogsaa slet idag, og den høitærede Finantsminister fulgte trolig efter med Formaning til os om, at vi ikke skulde lade os paavirke af, at vi stode overfor en Revision, thi dette havde Intet med det Foreliggende at gjøre. Jeg er nu temmelig overbevist om, at de af os, der møde her til næste Aar, naar vi komme til Revisionen, ville faae noget Andet at høre, og det skulde da ikke undre mig, om det ærede Medlem som et af sine Hovedbeviser for, at man maa fastsætte en Lønning som den, Embedsmændene nu have med Dyrtidstillæget, ansøgte, at vi iaar vare gaede ind paa dette Tillæg, ligesom det heller ikke skulde undre mig, om den ærede Finantsminister, hvis han til den Tid indtager samme Plads som nu, gjorde den samme Ranke gjældende. Jeg vil derfor advare mod, at man i nogenjomhelst Henseende